

Mož in žena živita nerazdružno v tebi, ona sta tvoja spremljevalca v duhovno univerzalnost, v duhovno očetstvo in materinstvo, do vsakega posamnika in do vesoljnega človeštva.

⊙

Počastimo, bratje in sestre, Kraljico onostranstva, mater našo, mater vsega stvarstva, njeno brezmadežno čistost, prelest njene krone in razkošje njenega rožnega vela, ki lije veselo lepoto na svet.

Zapojmo pesem o njenem milostnem, ljubeznivem in radostnem pogledu, živem studencu vsem razdvojenim, izobčenim, ponižanim in razžaljenim. Pijmo pozabljenje iz njenih darežljivih rok.

Zaori pesem porodnici novega človeka, luči novega svetá — večni, stvarjajoči harmoniji, ki je premagala spoznanje.

Bdimo in čujmo: Ona prihaja z zlatimi ključi!

Igo Gruden:

V brezupni uri.

Iz knjige »K daljnim bregovom«.

Ob oknu kavarniškem — ko da na bregu
sem dom si postavil — valovi temno pošumevajo ...
Po ulici sredi hropečega drenja
ljudje se molče prehitevajo:
nad mestom se zânje nebó ne razpenja,
podnebni vetrovi svetló jim ne pevajo,
oblaki jim v dušah mehkó ne odsevajo
na tem plašljivo nemirnem begu —
zakaj, o, zakaj si ustvaril jih, bog?

Nad njimi sinjine oskrunjene sajasti krog,
obzorja nikjer in le malo nebá;
pogledi, uprti brez rádosti v tla,
opletajo se krog zamišljenih nog —
čemú bi se dvigale k tebi, čemú?
saj ni hrepenenja ne upa ne snà
na žalostnem dnu
trpljenja, vsakdanjih skrbi in gorjá ...
zakaj, o, zakaj si ustvaril jih, bog?

In vendar so zarje nekje — o, saj sanjam njih zlate odseve!
in pesmi brnijo nekje — o, saj slutim njih mehke odmeve!

in v solnču pod nebom oblaki z vetrovi kramljajo
kot beli golobi,

ki svojih poti in smeri ne poznajo ...

Le mi smo pogreznjeni v mračni tesnobi
teh grobnic kamnitih, zazidani smo v katakombe
brezrádnosti dni in se tipljemo proti izhodu
vprašanj labirintskih, vijočih od roda se k rodu:
ob mrežasta okna bijó hrepenenja
in duše nam iščejo v večnem spoznanju zaslombe,
utehe v megláh pozabljenja ...

Le redko nam misel življenje v cvetove razneži,
v smehljaju zaljubljene žene

le redko koprena polsnà nas omreži:

strasti in pohlepi kot lačne hijene

nam s kremplji razdraženih nog

teptajo cvetove, raztrgajo sanje

in v dušah zapuščajo grozo, nemir in kesanje —

zakaj, o, zakaj si ustvaril nas, bog?

Usliši me, reši me, daj mi odgovor,

da žejne cisterne od tvojih besed bodo polne;

odvzemi z ramén mi vseh tajnosti tovor

in daj, da ozdravijo misli mi bolne!

Naj duša te moli potem ali kolne,

o, naj v srednjeveški ekstazi

pod mistično zvita kopreno

pred tabo ponižana v prahu se plazi,

naj pluva naté od demonov obsedena,

začarana v satanski, magijski krog

nad blaznostne, temne prepade privedena —

vseeno, vseeno:

ni strah me požara plamtečih nadlog,

samó to mi povej, zakaj si ustvaril me, bog!

Miran Jarc:

Črni čarodeji.

⟨Nadaljevanje.⟩

Učitelj Ivan Molj je že hotel vstati od mize in zapustiti zadimljeno gostilniško sobo, saj se je dolgočasil; četvorica precej glasnih kvartopircev, ki jim je kumoval okrogli gostilničar — z rdečo čepico na glavi — pa se itak ni menila zanj. Ko je — osamljen — pokadil že precej cigaret in